

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ΝΙΚΟΛΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ
της 18ης Απριλίου 2024¹

Υπόθεση C-119/23

Virgilijus Valančius
κατά

Lietuvos Respublikos Vyriausybė,
παρισταμένων των:
Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarija,
Lietuvos Respublikos Prezidento kanceliarija,
Saulius Lukas Kalėda

[αίτηση του Vilniaus apygardos administracinis teismas
(περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου Βίλνιους, Λιθουανία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Εθνική διαδικασία επιλογής υποψηφίου για διορισμό στη θέση του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ – Άρθρο 254 ΣΛΕΕ – Απαίτηση να παρέχει ο υποψήφιος πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας – Ανεξαρτησία των δικαστών – Ομάδα ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων – Κριτήρια επιλογής – Πίνακας κατάταξης των υποψηφίων»

I. Εισαγωγή

1. Ο διορισμός των δικαστών του Γενικού Δικαστηρίου διέπεται από το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ. Οι εν λόγω διατάξεις –οι οποίες είναι σχετικά μικρές σε έκταση και έχουν παρόμοια διατύπωση– ορίζουν, μεταξύ άλλων, ότι οι δικαστές «[δ]ιορίζονται με κοινή συμφωνία από τις κυβερνήσεις των κρατών μελών [...] μετά από διαβούλευση με την επιτροπή του άρθρου 255» και «επιλέγονται μεταξύ προσώπων που παρέχουν πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας και έχουν την απαιτούμενη ικανότητα για την άσκηση υψηλών δικαστικών καθηκόντων».

2. Έχουν οι αρχές που διατυπώνονται στις εν λόγω διατάξεις εφαρμογή στις εθνικές διαδικασίες επιλογής των υποψηφίων που θα προτείνουν οι κυβερνήσεις των κρατών μελών για τη θέση του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου; Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, συνεπάγεται η προβλεπόμενη από τις ως άνω διατάξεις απαίτηση περί *ανεξαρτησίας* ορισμένες ειδικές υποχρεώσεις για τα κράτη μέλη ως προς τον τρόπο με τον οποίο οφείλουν να οργανώνουν και να διεξάγουν τις εν λόγω διαδικασίες; Ειδικότερα, απαγορεύει το δίκαιο της Ένωσης σε κράτος μέλος, το οποίο έχει συγκροτήσει ομάδα ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων για την αξιολόγηση των

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

υποψηφίων και για την κατάρτιση καταλόγου κατάταξης εκείνων των υποψηφίων που πληρούν τις προϋποθέσεις περί επαγγελματικής επάρκειας και ανεξαρτησίας, να επιλέξει από τον εν λόγω πίνακα άλλον υποψήφιο, διαφορετικό από αυτόν που βρίσκεται στην πρώτη θέση;

3. Αυτά είναι, κατ' ουσίαν, τα βασικά ζητήματα που εγείρονται στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

4. Σύμφωνα με το άρθρο 1 της αποφάσεως 2010/124/ΕΕ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 2010, σχετικά με τους κανόνες λειτουργίας της επιτροπής που προβλέπει το άρθρο 255 της συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης² (στο εξής: επιτροπή του άρθρου 255), οι εν λόγω κανόνες παρατίθενται στο παράρτημα της εν λόγω αποφάσεως. Τα σημεία 6 έως 8 των κανόνων έχουν ως εξής:

«6. Περιπτώσεις στις οποίες καλείται η επιτροπή να ασκήσει τα καθήκοντά της και στις οποίες αυτή μπορεί να ζητεί συμπληρωματικές πληροφορίες

Μόλις η κυβέρνηση ενός κράτους μέλους προτείνει υποψήφιο, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου διαβιβάζει την εν λόγω πρόταση στον πρόεδρο της επιτροπής.

Η επιτροπή μπορεί να ζητήσει από την κυβέρνηση από την οποία προέρχεται η πρόταση να της διαβιβάσει συμπληρωματικές πληροφορίες ή άλλα στοιχεία τα οποία κρίνει απαραίτητα για το έργο της.

7. Ακρόαση

Η επιτροπή καλεί τον υποψήφιο σε ακρόαση, η οποία δεν είναι δημόσια, εκτός όταν πρόκειται για πρόταση με αντικείμενο την ανανέωση της θητείας δικαστή ή γενικού εισαγγελέα.

8. Αιτιολογία και διαβίβαση της γνωμοδότησεως

Η γνωμοδότηση της επιτροπής αιτιολογείται. Η σχετική αιτιολογία εκθέτει τους ουσιώδεις λόγους στους οποίους στηρίζεται η γνωμοδότηση της επιτροπής.

Η γνωμοδότηση της επιτροπής διαβιβάζεται στους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών. [...]»

B. Το εθνικό δίκαιο

5. Το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Lietuvos Respublikos Vyriausybės įstatymas (νόμου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας περί της Κυβερνήσεως), της 19ης Μαΐου 1994³, ορίζει τα εξής:

«Η Κυβέρνηση προτείνει τους υποψηφίους για τις θέσεις δικαστών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης [(στο εξής: Γενικό

² ΕΕ 2010, L 50, σ. 18.

³ Žin. 1994, αριθ. 43-772.

Δικαστήριο)], με τη σύμφωνη γνώμη του Προέδρου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και κατόπιν διαβουλεύσεως με το λιθουανικό Κοινοβούλιο υπό τους όρους που προβλέπει ο Lietuvos Respublikos Seimo statutas [Κανονισμός του Κοινοβουλίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας].»

6. Τα σημεία 2 έως 4, 13, 15, 19, 21 και 22 της Pretendentų į Europos Sąjungos bendrojo teismo teisėjų atrankos tvarkos aprašas (Περιγραφής της διαδικασίας επιλογής των υποψηφίων για τη θέση του δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου]), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, η οποία εκδόθηκε με την απόφαση 1R-65 του Υπουργού Δικαιοσύνης της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της 9ης Μαρτίου 2021, ορίζουν τα εξής:

«2. Η Ομάδα Εργασίας Επιλογής [(στο εξής: ομάδα εργασίας)] συγκροτείται με απόφαση του Πρωθυπουργού της Δημοκρατίας της Λιθουανίας. Η ομάδα εργασίας αποτελείται από επτά πρόσωπα. Μέλη της είναι ο Υπουργός Δικαιοσύνης της Δημοκρατίας της Λιθουανίας (επικεφαλής της ομάδας εργασίας) και ένας εκπρόσωπος του Κοινοβουλίου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, ένας εκπρόσωπος του Προέδρου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, ένας εκπρόσωπος του Δικαστικού Συμβουλίου, ένας εκπρόσωπος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Mykolas Romeris, ένας εκπρόσωπος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Βίλνιους και ένας εκπρόσωπος της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Vytautas Magnus. Χρέη γραμματέα της ομάδας εργασίας εκτελεί υπάλληλος του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Δημοκρατίας της Λιθουανίας.

3. Η ομάδα εργασίας, λαμβάνοντας υπόψη τα έξι κριτήρια επιλογής υποψηφίων για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου] τα οποία ορίζονται στις Συνθήκες επί των οποίων βασίζεται η Ένωση και περιγράφονται λεπτομερώς στην έκτη έκθεση πεπραγμένων της [επιτροπής του άρθρου 255] [...], ενημερώνει το κοινό για την έναρξη της διαδικασίας επιλογής μέσω ανακοίνωσης που δημοσιεύεται στον ιστότοπο του Υπουργείου Δικαιοσύνης με την οποία καλούνται όσοι πληρούν τα εν λόγω κριτήρια επιλογής να υποβάλουν φάκελο υποψηφιότητας για συμμετοχή στη διαδικασία επιλογής [...].

4. Η ομάδα εργασίας ορίζει προθεσμία τουλάχιστον 10 εργάσιμων ημερών για να υποβάλουν οι υποψήφιοι στο Υπουργείο Δικαιοσύνης τον φάκελο υποψηφιότητάς τους στη διαδικασία επιλογής. [...]

[...]

13. Η διαδικασία επιλογής περιλαμβάνει αξιολόγηση του κατά πόσον οι υποψήφιοι πληρούν τα κριτήρια που ορίζονται στο σημείο 3 της περιγραφής της διαδικασίας επιλογής, με βάση τα έγγραφα που έχουν υποβληθεί από τους υποψηφίους καθώς και συνέντευξη επιλογής. [...]

[...]

15. Στο στάδιο της επιλογής, οι υποψήφιοι αξιολογούνται με βάση τα έξι κριτήρια που αναφέρονται στο σημείο 3: νομική κατάρτιση· επαγγελματική πείρα· επάρκεια για την άσκηση δικαστικών καθηκόντων· γλωσσικές δεξιότητες· ικανότητα εργασίας ως μέλος ομάδας σε διεθνές περιβάλλον στο οποίο εκπροσωπούνται πλείονες νομικές παραδόσεις· και εχέγγυα ανεξαρτησίας, αμεροληψίας, ήθους και ακεραιότητας των υποψηφίων.

[...]

19. Κατά το πέρας της διαδικασίας επιλογής, κάθε μέλος της ομάδας εργασίας βαθμολογεί τον υποψήφιο με βαθμολογία από το 1 έως το 10. Η χαμηλότερη βαθμολογία είναι 1 βαθμός και η υψηλότερη είναι 10 βαθμοί. Οι επιμέρους βαθμοί που δίδονται από τα μέλη της ομάδας εργασίας αθροίζονται. Καταρτίζεται πίνακας κατάταξης βάσει των αποτελεσμάτων που προέκυψαν. Στον πίνακα περιλαμβάνονται όλοι οι υποψήφιοι οι οποίοι, κατά την ομάδα εργασίας, πληρούν τα κριτήρια επιλογής για τη θέση του δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου], ανεξάρτητα από τη συνολική βαθμολογία που έλαβε έκαστος εξ αυτών.

[...]

21. Κατά το πέρας της διαδικασίας επιλογής, ο επικεφαλής της ομάδας εργασίας υποβάλλει στην Κυβέρνηση σχέδια πράξεων με τις οποίες προτείνεται ως υποψήφιος για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου] το πρόσωπο που έχει καταταγεί στην πρώτη θέση του πίνακα κατάταξης, επισυνάπτοντας τα πρακτικά της συνεδρίασης της ομάδας εργασίας με το παράρτημά τους (τον καταρτισθέντα από την ομάδα εργασίας πίνακα κατάταξης με αναγραφή της συνολικής βαθμολογίας που έλαβε έκαστος υποψήφιος) και το βιογραφικό σημείωμα του πρώτου στην κατάταξη υποψηφίου.

22. Η εισήγηση από την ομάδα εργασίας της υποψηφιότητας του πρώτου στην κατάταξη προσώπου για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου] αποτελεί απλή σύσταση προς την Κυβέρνηση η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, του νόμου περί της Κυβερνήσεως, προτείνει υποψήφιο για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου].»

III. Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

A. Η επίμαχη διαδικασία επιλογής

7. Ο Virgilijus Valančius, ήτοι ο προσφεύγων στην υπόθεση της κύριας δίκης (στο εξής: προσφεύγων), διορίστηκε στη θέση του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Απριλίου 2016, μετά από πρόταση της Λιθουανικής Κυβερνήσεως. Η θητεία του προσφεύγοντος έληξε στις 31 Αυγούστου 2019, αλλά εκείνος συνέχισε να ασκεί καθήκοντα δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου μετά την ημερομηνία αυτή, βάσει του άρθρου 5 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Οργανισμός)⁴.

8. Με απόφαση της 31ης Ιουλίου 2019, η Λιθουανική Κυβέρνηση ζήτησε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και από το λιθουανικό Κοινοβούλιο τη σύμφωνη γνώμη τους όσον αφορά την υποψηφιότητα του V. Valančius για επιπλέον θητεία. Κατόπιν της μη ευδοκίμησης της εν λόγω προτάσεως, λόγω μη επίτευξης συναίνεσης μεταξύ των τριών εθνικών θεσμικών οργάνων που συμμετέχουν στη διαδικασία, τον Μάρτιο του 2021 δημοσιεύθηκε πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων με σκοπό τον διορισμό υποψηφίου στα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου. Παράλληλα, συγκροτήθηκε η ομάδα εργασίας με διάταγμα του Πρωθυπουργού ενώ εγκρίθηκαν, με απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης, οι κανόνες βάσει των οποίων θα διεξαγόταν η διαδικασία επιλογής.

⁴ Κατά την εν λόγω διάταξη, «[ε]κτός από τις περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 6, κάθε δικαστής συνεχίζει να ασκεί τα καθήκοντά του μέχρι να αναλάβει καθήκοντα ο διάδοχός του».

9. Στις 10 Μαΐου 2021 η ομάδα εργασίας αξιολόγησε τους δυνητικούς υποψηφίους, καταλήγοντας σε πίνακα οκτώ προσώπων για τα οποία διαπιστώθηκε ότι πληρούσαν τα κριτήρια επιλογής για τη θέση του δικαστή και τα οποία κατατάχθηκαν κατά φθίνουσα σειρά βάσει της βαθμολογίας τους (στο εξής: πίνακας επιτυχόντων). Ο προσφεύγων αναγραφόταν στον πίνακα επιτυχόντων ως ο πλέον κατάλληλος υποψήφιος.

10. Στις 11 Μαΐου 2021 το Υπουργείο Δικαιοσύνης πρότεινε την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος στη Λιθουανική Κυβέρνηση.

11. Στις 6 Απριλίου 2022 η Λιθουανική Κυβέρνηση ζήτησε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και το λιθουανικό Κοινοβούλιο τη σύμφωνη γνώμη τους ως προς την υποψηφιότητα του προσώπου το οποίο είχε καταταγεί στη δεύτερη θέση του πίνακα επιτυχόντων. Με απόφαση της 4ης Μαΐου 2022, η Λιθουανική Κυβέρνηση, λαμβάνοντας υπόψη την εκφρασθείσα συναίνεση του Προέδρου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και του Λιθουανικού Κοινοβουλίου, πρότεινε το εν λόγω πρόσωπο ως υποψήφιο για τα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου (στο εξής: πρώτη απόφαση διορισμού).

12. Στις 5 Ιουλίου 2022 η επιτροπή του άρθρου 255 διατύπωσε αρνητική γνωμοδότηση για τον εν λόγω υποψήφιο.

13. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2022 η Λιθουανική Κυβέρνηση ζήτησε από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και από το Κοινοβούλιο να εγκρίνουν την πρόταση υποψηφιότητας του προσώπου που βρισκόταν στην τρίτη θέση του πίνακα επιτυχόντων για τα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου, ήτοι του Saulius Lukas Kalėda. Αφού έλαβε την έγκριση των δύο θεσμικών οργάνων, η Λιθουανική Κυβέρνηση αποφάσισε να προτείνει το εν λόγω πρόσωπο ως υποψήφιο (στο εξής: δεύτερη απόφαση διορισμού)⁵.

14. Κατόπιν θετικής γνωμοδοτήσεως εκ μέρους της επιτροπής του άρθρου 255, ο S. L. Kalėda διορίστηκε δικαστής του Γενικού Δικαστηρίου από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών στις 15 Σεπτεμβρίου 2023 και ορκίστηκε κατά τη συνεδρίαση του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2023, οπότε και έληξε η θητεία του προσφεύγοντος ως δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου.

B. Η υπόθεση της κύριας δίκης και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

15. Στις 18 Μαΐου 2022 ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της πρώτης αποφάσεως διορισμού ενώπιον του Vilniaus apygardos administracinis teismas (περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου Βίλνιους, Λιθουανία), ζητώντας, μεταξύ άλλων, να υποχρεωθεί η Λιθουανική Κυβέρνηση να κινήσει εκ νέου τις διαδικασίες διαβουλεύσεως και προτάσεως υποψηφίου για τα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με τις προβλεπόμενες εκ του νόμου διαδικασίες, υποβάλλοντας προς διαβούλευση και πρόταση το όνομα του υποψηφίου που είχε καταταγεί στην υψηλότερη θέση από την ομάδα εργασίας. Στο πλαίσιο αυτό, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η εθνική διαδικασία επιλογής υποψηφίου για τη θέση δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου (στο εξής: επίμαχη εθνική διαδικασία), όπως διεξήχθη, συνιστούσε παραβίαση των

⁵ Οι δύο αποφάσεις διορισμού θα αποκαλούνται στο εξής από κοινού «προσβαλλόμενες αποφάσεις».

αρχών που απορρέουν από το άρθρο 19, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 254, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων διεύρυνε το αντικείμενο της προσφυγής του ώστε να καταλαμβάνει και τη δεύτερη απόφαση διορισμού⁶.

16. Διατηρώντας αμφιβολίες όσον αφορά την ορθή ερμηνεία των προαναφερθεισών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, το Vilniaus apygardos administracinis teismas (περιφερειακό διοικητικό δικαστήριο Βίλνιους) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Απαιτεί το άρθρο 254 [ΣΛΕΕ], το οποίο προβλέπει ότι τα μέλη του [Γενικού Δικαστηρίου] πρέπει να επιλέγονται μεταξύ προσώπων “που παρέχουν πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας και έχουν την απαιτούμενη ικανότητα για την άσκηση υψηλών δικαστικών καθηκόντων”, σε συνδυασμό με το άρθρο 19, παράγραφος 2, [ΣΕΕ], η επιλογή υποψηφίου από κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου], να γίνεται αποκλειστικά με βάση την επαγγελματική ικανότητα;
- 2) Είναι συμβατή με την απαίτηση να παρέχουν οι δικαστές πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας και με τις λοιπές απαιτήσεις για την άσκηση δικαστικών καθηκόντων που ορίζονται στο άρθρο 254 [ΣΛΕΕ], σε συνδυασμό με το άρθρο 19, παράγραφος 2, [ΣΕΕ], εθνική πρακτική, όπως η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση, σύμφωνα με την οποία, προκειμένου να διασφαλιστεί η διαφάνεια της επιλογής συγκεκριμένου υποψηφίου, η κυβέρνηση ενός κράτους μέλους που είναι αρμόδια να προτείνει υποψήφιο για τη θέση δικαστή του [Γενικού Δικαστηρίου] συγκροτεί ομάδα ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων για την αξιολόγηση των υποψηφίων, η οποία, αφού πραγματοποιήσει συνέντευξη με όλους τους υποψηφίους, καταρτίζει πίνακα κατάταξης των υποψηφίων βάσει σαφών και αντικειμενικών κριτηρίων επιλογής που έχουν καθοριστεί εκ των προτέρων και εισηγείται, σύμφωνα με τους όρους που ανακοινώθηκαν εκ των προτέρων, στην κυβέρνηση την υποψηφιότητα του προσώπου που έχει καταταγεί στην πρώτη θέση με βάση την επαγγελματική του ικανότητα και επάρκεια, αλλά η κυβέρνηση προτείνει για διορισμό σε θέση δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης άλλον υποψήφιο, διαφορετικό από εκείνον που έχει καταταγεί στην πρώτη θέση στον πίνακα κατάταξης, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι δικαστής που ενδέχεται να έχει διοριστεί παρανόμως θα μπορούσε να ασκήσει επιρροή επί των αποφάσεων του [Γενικού Δικαστηρίου];»

17. Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 2023, απευθύνθηκε στο αιτούν δικαστήριο αίτημα παροχής πληροφοριών με το οποίο του ζητήθηκε να διευκρινίσει αν το γεγονός ότι ο S. L. Kalėda είχε διοριστεί δικαστής του Γενικού Δικαστηρίου με απόφαση των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών της 15ης Σεπτεμβρίου 2023 ασκούσε επιρροή στο αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν το εν λόγω δικαστήριο επιθυμούσε να εμμένει στην αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως. Με έγγραφο της 10ης Οκτωβρίου 2023, το εν λόγω δικαστήριο επισήμανε ότι ο διορισμός αυτός δεν ασκούσε επιρροή στο αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης και ότι ενέμενε στην αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως.

⁶ Αυτό υποστήριξε ο προσφεύγων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην υπό κρίση υπόθεση, χωρίς να αντικρουστεί από τη Λιθουανική Κυβέρνηση.

18. Γραπτές παρατηρήσεις στην παρούσα διαδικασία υπέβαλαν ο προσφεύγων, η Τσεχική, η Λιθουανική, η Ουγγρική, η Ολλανδική, η Πολωνική και η Σουηδική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ο προσφεύγων, η Τσεχική Κυβέρνηση, η Ιρλανδία, η Λιθουανική και η Πολωνική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, ανέπτυξαν επίσης προφορικές τις παρατηρήσεις τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 16 Ιανουαρίου 2024.

IV. Ανάλυση

19. Με τα δύο ερωτήματά του, τα οποία μπορούν να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία ή πρακτική στο πλαίσιο της οποίας η κυβέρνηση κράτους μέλους, η οποία έχει συγκροτήσει ομάδα ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων για την αξιολόγηση των υποψηφίων που πρόκειται να προταθούν για τη θέση του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου και για την κατάρτιση καταλόγου κατάταξης των υποψηφίων που πληρούν τις προϋποθέσεις περί επαγγελματικής επάρκειας και ανεξαρτησίας που ορίζονται στις Συνθήκες της Ένωσης, μπορεί να επιλέξει από τον εν λόγω πίνακα άλλον υποψήφιο, διαφορετικό από τον υποψήφιο που έχει καταταγεί στην πρώτη θέση.

20. Προτού εξετάσω την ουσία του ως άνω ερωτήματος, θα εξετάσω ορισμένα διαδικαστικά ζητήματα προκαταρκτικού χαρακτήρα.

A. Διαδικαστικά ζητήματα: η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και η αναγκαιότητα της απαντήσεως

21. Ορισμένες από τις κυβερνήσεις των κρατών μελών που υπέβαλαν παρατηρήσεις προέβαλαν διάφορα επιχειρήματα αμφισβητώντας την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου και/ή το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως και/ή την αναγκαιότητα να δοθεί απάντηση από το Δικαστήριο στα ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο. Μολονότι οι εν λόγω μετέχοντες στη διαδικασία έχουν προβάλλει, σε ορισμένο βαθμό, ενιαία επιχειρήματα σχετικά με τα εν λόγω τρία ζητήματα, εντούτοις, θα τα εξετάσω χωριστά.

1. Επί της αρμοδιότητας

22. Πρώτον, ορισμένες κυβερνήσεις εξέφρασαν την άποψη ότι το Δικαστήριο *δεν είναι αρμόδιο* να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα. Κατά τις κυβερνήσεις αυτές, αφ' ης στιγμής η διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας μια κυβέρνηση προτείνει έναν υποψήφιο διέπεται αποκλειστικά από το εθνικό δίκαιο, οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης των οποίων ζητείται η ερμηνεία δεν έχουν εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης. Κάποιες κυβερνήσεις υπογραμμίζουν επίσης τον περίπλοκο χαρακτήρα της διαδικασίας διορισμού στα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως που λαμβάνεται με κοινή συμφωνία των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών και που δεν υπόκειται στον έλεγχο νομιμότητας του Δικαστηρίου. Ισχυρίζονται ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί, κατά μείζονα λόγο, να είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της νομιμότητας του εθνικού σταδίου της εν λόγω περίπλοκης διαδικασίας.

23. Συναφώς, επισημαίνω, ευθύς εξαρχής, ότι τα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν το *πεδίο εφαρμογής* του άρθρου 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και του άρθρου 254 ΣΛΕΕ, ζήτημα το οποίο απαιτεί την ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης και, ως εκ

τούτου, εμπίπτει πλήρως στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ⁷.

24. Επιπλέον, υπενθυμίζω ότι, κατά πάγια νομολογία, ναί μεν η οργάνωση της δικαιοσύνης στα κράτη μέλη εμπίπτει στην αρμοδιότητά τους, πλην όμως, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατά την άσκηση της ως άνω αρμοδιότητας, να τηρούν τις υποχρεώσεις τις οποίες υπέχουν από το δίκαιο της Ένωσης. Τούτο μπορεί να ισχύει, μεταξύ άλλων, όσον αφορά εθνικούς κανόνες που διέπουν την έκδοση των αποφάσεων διορισμού των δικαστών και, ενδεχομένως, κανόνες σχετικούς με τον δικαστικό έλεγχο ο οποίος ασκείται στο πλαίσιο τέτοιων διαδικασιών διορισμού⁸. Φρονώ ότι η ως άνω αρχή πρέπει, κατά μείζονα λόγο, να τυγχάνει εφαρμογής σε σχέση με εθνικούς κανόνες που διέπουν την έκδοση αποφάσεων οι οποίες προορίζονται –όπως θα διευκρινίσω εν συνεχεία– να αποτελέσουν μέρος της διαδικασίας διορισμού των μελών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

25. Επιπλέον, δεν είμαι πεπεισμένος ότι μπορεί να διαπιστωθεί αναλογία μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και των υποθέσεων στις οποίες το Δικαστήριο έκρινε ότι, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, δεν είναι αρμόδιο να ελέγξει το κύρος των πράξεων που εκδίδονται από τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι ενεργούν όχι ως μέλη του Συμβουλίου αλλά ως αντιπρόσωποι της κυβερνήσεώς τους και ασκούν με τον τρόπο αυτόν συλλογικά τις αρμοδιότητες των κρατών μελών, όπως συμβαίνει όταν αποφασίζουν για τον διορισμό μελών του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης⁹.

26. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν αποτελούν πράξεις διακυβερνητικού χαρακτήρα, αλλά πράξεις εκδοθείσες από τις λιθουανικές αρχές βάσει του εθνικού δικαίου. Οι εν λόγω πράξεις μπορούν κάλλιστα να θεωρηθούν, όπως υποστηρίζουν ορισμένες κυβερνήσεις, ως προκαταρκτικές πράξεις υπό την έννοια ότι αποτελούν ένα από τα στάδια μιας σύνθετης διαδικασίας η οποία καταλήγει, εν τέλει, στην έκδοση αποφάσεως διακυβερνητικού χαρακτήρα. Εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι, μολοντί οι προσβαλλόμενες αποφάσεις –οι οποίες αναμφισβήτητα παράγουν ορισμένα έννομα αποτελέσματα– μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο δικαστικού ελέγχου δυνάμει του εθνικού δικαίου, η αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου σε σχέση με μίαν άλλη, διαφορετική πράξη (την απόφαση διορισμού που εξέδωσαν οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών) ουδεμία επιρροή ασκεί σε σχέση με τη διαπίστωση περί του κατά πόσον το Δικαστήριο δύναται (ή μάλλον οφείλει) να απαντήσει σε προδικαστικά ερωτήματα υποβληθέντα δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, εφόσον τα ερωτήματα αυτά αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.

2. Επί του παραδεκτού

27. Δεύτερον, ορισμένες κυβερνήσεις υποστήριξαν ότι τα προδικαστικά ερωτήματα είναι *απαραδέκτα*, στον βαθμό που η απάντηση στα ερωτήματα αυτά δεν είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Δύο είναι οι λόγοι που προβλήθηκαν προς στήριξη της θέσης αυτής: i) στο πεδίο των αρμοδιοτήτων του αιτούντος δικαστηρίου δεν εμπίπτει το να κάνει δεκτά τα αιτήματα του προσφεύγοντος (ήτοι, να απευθύνει μια διαταγή προς την κυβέρνηση), διότι τούτο θα ισοδυναμούσε με την άσκηση εξουσιών της κυβερνήσεως σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής· και ii) τα ερωτήματα είναι υποθετικά στον

⁷ Βλ., ομοίως, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

⁸ Πρβλ. απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2024, G. κ.λπ. (Διορισμός δικαστών στα τακτικά δικαστήρια στην Πολωνία) (C-181/21 και C-269/21, EU:C:2024:1, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

⁹ Βλ., ιδίως, διάταξη της 16ης Ιουνίου 2021, Sharpston κατά Συμβουλίου και Αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών (C-685/20 P, EU:C:2021:485, σκέψεις 46 και 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

βαθμό που η επίμαχη εθνική διαδικασία –ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι επίμαχες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης έπρεπε να θεωρηθούν εφαρμοστές– διεξήχθη, εν πάση περιπτώσει, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές.

28. Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη για τη δικαστική απόφαση που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, με γνώμονα τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως, τόσο το ζήτημα αν η προδικαστική απόφαση είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το αν τα ερωτήματα που υποβάλλει στο Δικαστήριο είναι λυσιτελή. Κατά συνέπεια, εφόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο οφείλει κατ' αρχήν να αποφανθεί. Ως εκ τούτου, τα προδικαστικά ερωτήματα που άπτονται του δικαίου της Ένωσης θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή. Το Δικαστήριο δύναται να μην αποφανθεί επί προδικαστικού ερωτήματος που έχει υποβληθεί από εθνικό δικαστήριο μόνον όταν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ουδεμία σχέση έχει με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμη όταν το Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία για να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του έχουν υποβληθεί¹⁰.

29. Στην υπό κρίση υπόθεση δεν διακρίνω κανένα στοιχείο ικανό να ανατρέψει το ως άνω τεκμήριο. Πράγματι, υφίσταται πραγματική διαφορά, εκκρεμής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, στο πλαίσιο της οποίας ο προσφεύγων έχει επικαλεστεί τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης των οποίων η ερμηνεία αποτελεί το αντικείμενο των προδικαστικών ερωτημάτων¹¹. Το κατά πόσον οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης των οποίων γίνεται επίκληση έχουν πράγματι εφαρμογή στην εν λόγω διαφορά και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, το κατά πόσον αυτές τηρήθηκαν αποτελούν ζητήματα που αφορούν την ουσία των προδικαστικών ερωτημάτων και, ως εκ τούτου, δεν επηρεάζουν το παραδεκτό των εν λόγω ερωτημάτων¹².

30. Επίσης φρονώ ότι ούτε το επιχείρημα περί αναρμοδιότητας του αιτούντος δικαστηρίου να ελέγξει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις ή να κάνει δεκτά τα ειδικότερα αιτήματα του προσφεύγοντος είναι περισσότερο πειστικό. Κατά πάγια νομολογία, στα ερωτήματα που αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης και υποβάλλονται από το εθνικό δικαστήριο πρέπει να δίδεται απάντηση λαμβανομένου υπόψη του πραγματικού και νομικού πλαισίου το οποίο έχει προσδιορίσει το ίδιο με δική του ευθύνη και του οποίου την ακρίβεια δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να ελέγξει¹³. Το ζήτημα αν το μέσο ένδικης προστασίας που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου είναι παραδεκτό ή αν η απόφαση περί παραπομπής ελήφθη σύμφωνα με τους κανόνες που διέπουν τις εθνικές διαδικασίες αποτελούν ζητήματα τα οποία εκφεύγουν της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ¹⁴.

¹⁰ Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, Α. Κ. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψεις 97 και 98 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹¹ Στο πλαίσιο αυτό, είναι περιττό να υπογραμμίσω ότι η απαίτηση περί ανεξαρτησίας των δικαστηρίων, η οποία απορρέει μεταξύ άλλων από το άρθρο 19 ΣΕΕ και το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), έχει άμεσο αποτέλεσμα, όπερ συνεπάγεται ότι ο προσφεύγων δικαιούται, κατ' αρχήν, να την επικαλεστεί για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων. Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 78 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹² Πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 90 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹³ Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2023, Volkswagen Group Italia και Volkswagen Aktiengesellschaft (C-27/22, EU:C:2023:663, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹⁴ Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψεις 96 και 98).

31. Ομοίως, το ζήτημα αν οι αρμόδιες εθνικές αρχές έχουν εφαρμόσει ορθώς ή όχι τις αρχές που απορρέουν από τις σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στο πλαίσιο της επίμαχης εθνικής διαδικασίας αποτελεί, και αυτό, ζήτημα το οποίο δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να εκτιμήσει. Για τους σκοπούς της παρούσας διαδικασίας, αρκεί η επισήμανση ότι οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν ως προς το σημείο αυτό και ότι το αιτούν δικαστήριο ζήτησε την αρωγή του Δικαστηρίου προκειμένου να αποφανθεί συναφώς. Τούτο αρκεί για να κριθεί μια προδικαστική παραπομπή παραδεκτή. Στο πλαίσιο προδικαστικής διαδικασίας, η αποστολή του Δικαστηρίου συνίσταται στο να διευκρινίσει την ορθή ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, η δε αποστολή του αιτούντος δικαστηρίου συνίσταται στο να εφαρμόσει τις εν λόγω διατάξεις, όπως έχουν ερμηνευθεί, στις ιδιαίτερες περιστάσεις της εκάστοτε υποθέσεως¹⁵, συνάγοντας όλες τις συνέπειες που θα είχε ενδεχόμενη παράβαση των διατάξεων αυτών¹⁶.

3. Επί της αναγκαιότητας να δοθεί απάντηση

32. Τρίτον, ορισμένες κυβερνήσεις υποστηρίζουν ότι, εφόσον ο S. L. Kalėda ανέλαβε εν τω μεταξύ καθήκοντα, η κύρια δίκη κατέστη *άνευ αντικειμένου*, όπερ σημαίνει ότι παρέλκει η απάντηση στα προδικαστικά ερωτήματα. Κατά τις εν λόγω κυβερνήσεις, ακόμη και αν η επίμαχη εθνική διαδικασία συνιστούσε προσβολή των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος (κάτι το οποίο δεν ισχύει), τα αιτήματά του δεν θα μπορούσαν πλέον να γίνουν δεκτά: η απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου δεν θα επηρέαζε το κύρος της αποφάσεως των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών για τον διορισμό του S. L. Kalėda ως δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου.

33. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η διαδικασία προδικαστικής παραπομπής προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι εκκρεμεί διαφορά ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, στο πλαίσιο της οποίας το δικαστήριο αυτό καλείται να εκδώσει απόφαση που θα λαμβάνει υπόψη την προδικαστική απόφαση¹⁷.

34. Εν προκειμένω, συμμερίζομαι την άποψη των εν λόγω κυβερνήσεων ότι, ακόμη και αν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ακυρωθούν από το αιτούν δικαστήριο, τούτο δεν θα επηρέαζε άμεσα το κύρος της αποφάσεως των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών να διορίσουν τον S. L. Kalėda ως δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνω παρεμπιπτόντως ότι το γεγονός ότι ο S. L. Kalėda πληροί τις προϋποθέσεις που ορίζονται στις Συνθήκες φαίνεται να αποτελεί κοινό τόπο μεταξύ των μετεχόντων στη διαδικασία. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι το αίτημα του προσφεύγοντος προς το αιτούν δικαστήριο να κινήσει εκ νέου τη διαδικασία επιλογής υποψηφίου για τη θέση δικαστή στο Γενικό Δικαστήριο έχει, πλέον, καταστεί άνευ αντικειμένου, καθόσον η θέση για την οποία διεξήχθη η διαδικασία δεν είναι πλέον διαθέσιμη.

35. Στο πλαίσιο αυτό, είναι ενδεχομένως σκόπιμο να προστεθεί, για λόγους πληρότητας, ότι η τελική εξακρίβωση του κατά πόσον συγκεκριμένος υποψήφιος πληροί τις προϋποθέσεις επάρκειας και ανεξαρτησίας που προβλέπουν οι Συνθήκες αποτελεί καθήκον των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών και ότι η εν λόγω αξιολόγηση δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου από τα δικαστήρια της Ένωσης ή τα εθνικά δικαστήρια. Από τη στιγμή του διορισμού του, το μέλος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορεί να

¹⁵ Πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, *Consortio Italian Management και Catania Multiservizi* (C-561/19, EU:C:2021:799, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹⁶ Πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Bobek στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις *Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim κ.λπ.* (C-748/19 έως C-754/19, EU:C:2021:403, σημεία 90 και 91 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹⁷ Βλ., μεταξύ πολλών άλλων, απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2023, *Towarzystwo Ubezpieczeń Ż* (Παραπλανητικές τυποποιημένες συμβάσεις) (C-208/21, EU:C:2023:64, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

απαλλαγεί αυτοδικαίως από τα καθήκοντά του λόγω σφάλματος (εικαζόμενου ή πραγματικού) που έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής στο εθνικό επίπεδο. Τούτο θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της ισοβιότητας των δικαστών¹⁸.

36. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι σφάλματα που διαπράχθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας διορισμού δεν μπορούν να αποκατασταθούν. Το άρθρο 6 του Οργανισμού ορίζει ότι «[ο]ι δικαστές δεν δύνανται να απαλλάσσονται από τα καθήκοντά τους, ούτε να κηρύσσονται έκπτωτοι του δικαϊκόματός τους προς συνταξιοδότηση ή άλλων αντ' αυτού πλεονεκτημάτων, εκτός εάν, με ομόφωνη απόφαση των δικαστών και των γενικών εισαγγελέων του Δικαστηρίου, έπαυσαν να ανταποκρίνονται στις απαιτούμενες προϋποθέσεις ή να εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το αξίωμά τους. [...] Όταν ο εν λόγω δικαστής είναι μέλος του Γενικού Δικαστηρίου ή ειδικευμένου δικαστηρίου, το Δικαστήριο αποφασίζει μετά από διαβούλευση με το οικείο δικαστήριο»¹⁹.

37. Από την ως άνω διάταξη προκύπτει ότι, σε περίπτωση που, μετά τον διορισμό δικαστή, προκύψει οποιοδήποτε στοιχείο ικανό να δημιουργήσει αμφιβολίες ως προς το αν η αξιολόγηση των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών πραγματοποιήθηκε βάσει πλήρων, ορθών και πραγματικών στοιχείων, το Δικαστήριο μπορεί να διερευνήσει το εν λόγω ζήτημα και, κατά περίπτωση, να αποφασίσει να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 6 του Οργανισμού. Τούτο μπορεί να συμβεί, επί παραδείγματι, όταν ένας υποψήφιος έχει εν γνώσει του παράσχει παραπλανητικά στοιχεία ή/και παραποιημένα έγγραφα στις αρμόδιες εθνικές αρχές ή στην επιτροπή του άρθρου 255²⁰.

38. Είναι επίσης σημαντικό να σημειωθεί ότι η εξουσία του Δικαστηρίου να ελέγχει, μετά τον διορισμό, τα εν λόγω ζητήματα απορρέει από υποχρέωση και όχι από ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένης της αποφάσεως Simpson (υπόθεση η οποία αφορούσε σφάλμα που διαπράχθηκε κατά τη διαδικασία διορισμού όσον αφορά δικαστή του τότε λειτουργούντος Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης), από το θεμελιώδες δικαίωμα σε ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, προκύπτει ότι «κάθε δικαστήριο οφείλει να εξετάζει αν, με την εκάστοτε σύνθεσή του, συνιστά τέτοιο δικαστήριο όταν ανακύπτει επί του θέματος αυτού σοβαρή αμφιβολία. Η εξέταση αυτή είναι αναγκαία για την εμπιστοσύνη την οποία οφείλουν να εμπνέουν στους πολίτες τα δικαστήρια μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Υπό την έννοια αυτή, ο συγκεκριμένος έλεγχος συνιστά ουσιώδη τύπο, η τήρηση του οποίου αποτελεί ζήτημα δημοσίας τάξεως και πρέπει να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως»²¹.

39. Κατόπιν των ανωτέρω, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι προφανές ότι η επίμαχη διαφορά έχει καταστεί άνευ αντικειμένου. Πράγματι, ερωτηθέν συναφώς από το Δικαστήριο, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε ότι η υπόθεση της κύριας δίκης εξακολουθούσε να εκκρεμεί και ότι έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος να αποσύρει την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του

¹⁸ Όσον αφορά τη σημασία της αρχής αυτής και την έκταση των επιτρεπτών εξαιρέσεων, βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Bobek στην υπόθεση Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2021:557, σημεία 156 έως 161).

¹⁹ Βλ., επίσης, το άρθρο 6 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και το άρθρο 7 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

²⁰ Βλ., συναφώς, σημεία 6 και 7 των κανόνων λειτουργίας της επιτροπής του άρθρου 255 (που παρατίθενται στο σημείο 4 των παρούσων προτάσεων).

²¹ Απόφαση της 26ης Μαρτίου 2020, Επανεξέταση Simpson κατά Συμβουλίου και HG κατά Επιτροπής (C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, σκέψη 57). Βλ. επίσης, πιο πρόσφατα, απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 276 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

άρθρου 267 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η απάντηση στα ερωτήματα αυτά εξακολουθούσε να είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς²². Περαιτέρω, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων επισήμανε –χωρίς να αντικρουστεί από τη Λιθουανική Κυβέρνηση– ότι, αφ' ης στιγμής η ένδικη διαδικασία επαναληφθεί μετά την αναστολή της δίκης που διέταξε το αιτούν δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, ο ίδιος θα μπορεί να τροποποιήσει τα αιτήματά του, ζητώντας, επί παραδείγματι, την έκδοση αναγνωριστικής αποφάσεως, η οποία θα μπορούσε να αποτελέσει ικανοποιητική μορφή αποκαταστάσεως για αυτόν, ή ζητώντας την καταβολή χρηματικής αποζημίωσης.

40. Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που παρασχέθηκαν τόσο από το αιτούν δικαστήριο όσο και από τους διαδίκους της κύριας δίκης, εκτιμώ ότι η απάντηση στα προδικαστικά ερωτήματα εξακολουθεί να είναι αναγκαία προκειμένου το αιτούν δικαστήριο να είναι σε θέση να επιλύσει τη διαφορά που εκκρεμεί ενώπιόν του.

B. Επί της ουσίας

41. Η διαδικασία και οι προϋποθέσεις για τον διορισμό των δικαστών του Γενικού Δικαστηρίου διέπονται από το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ. Οι εν λόγω διατάξεις, οι οποίες έχουν παρεμφερή διατύπωση, ορίζουν ότι οι δικαστές του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει, ιδίως, να: i) «επιλέγονται μεταξύ προσώπων που παρέχουν πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας και έχουν την απαιτούμενη ικανότητα για την άσκηση υψηλών δικαστικών καθηκόντων», και ii) «[δ]ιορίζονται με κοινή συμφωνία από τις κυβερνήσεις των κρατών μελών», μετά από διαβούλευση με την επιτροπή του άρθρου 255.

42. Το πρώτο ζήτημα που βρίσκεται στο επίκεντρο της υπό κρίση υποθέσεως είναι αν η απαίτηση, βάσει των διατάξεων αυτών, να επιλέγονται οι δικαστές του Γενικού Δικαστηρίου μεταξύ προσώπων που παρέχουν πλήρη εγγύηση ανεξαρτησίας (στο εξής: απαίτηση περί ανεξαρτησίας) δημιουργεί οποιαδήποτε υποχρέωση για τα κράτη μέλη όσον αφορά τη διαδικασία επιλογής των υποψηφίων που θα προταθούν για τις εν λόγω θέσεις.

43. Οι περισσότερες από τις κυβερνήσεις που υπέβαλαν παρατηρήσεις εξέφρασαν αρνητική άποψη συναφώς. Τονίζουν ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ αφορούν τη διαδικασία με την οποία υποψήφιοι διορίζονται σε θέσεις δικαστών, ήτοι τη διαδικασία που διεξάγεται αφού ένα κράτος μέλος προτείνει υποψήφιο. Αντιθέτως, οι εν λόγω διατάξεις δεν περιέχουν κανέναν ειδικό κανόνα όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο τα κράτη μέλη πρέπει να επιλέγουν τους υποψηφίους. Κατά συνέπεια, οι εν λόγω κυβερνήσεις θεωρούν ότι η διαδικασία επιλογής των υποψηφίων εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών, τα οποία διαθέτουν συναφώς απεριόριστη διακριτική ευχέρεια.

44. Στις επόμενες σελίδες, θα εξηγήσω τους λόγους για τους οποίους δεν συμμερίζομαι την ως άνω άποψη. Ωστόσο, προτού προβώ στην εξέταση των εν λόγω επιχειρημάτων, είναι σκόπιμο να γίνουν ορισμένες προκαταρκτικές παρατηρήσεις σχετικά με την έννοια της «ανεξαρτησίας των δικαστών» και ό,τι αυτή συνεπάγεται σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.

²² Βλ. σημείο 17 των παρούσων προτάσεων.

1. Η έννοια της ανεξαρτησίας των δικαστών

45. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 19 ΣΕΕ συγκεκριμενοποιεί τη βασική αξία του κράτους δικαίου την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 2 ΣΕΕ²³, αναθέτοντας το καθήκον ασκήσεως του δικαστικού ελέγχου εντός της έννομης τάξης της Ένωσης στο Δικαστήριο και στα εθνικά δικαστήρια²⁴. Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι το δικαίωμα αποτελεσματικού δικαστικού ελέγχου από ανεξάρτητο δικαστήριο –το οποίο πλέον κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη– είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με την «ύπαρξη κράτους δικαίου»²⁵. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η εγγύηση της ανεξαρτησίας –η οποία περιλαμβάνει δύο πτυχές, ήτοι την ανεξαρτησία εν στενή έννοια και την αμεροληψία²⁶– είναι συμφυής με το δικαιοδοτικό έργο και, ως εκ τούτου, ισχύει υποχρεωτικώς τόσο σε επίπεδο Ένωσης (όσον αφορά τα μέλη του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης) όσο και σε επίπεδο κρατών μελών (όσον αφορά τα μέλη των εθνικών δικαστηρίων τα οποία ενδεχομένως αποφαινόνται επί ζητημάτων που άπτονται της εφαρμογής ή της ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης)²⁷.

46. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι η εγγύηση της ανεξαρτησίας επιτάσσει την ύπαρξη κανόνων που διέπουν την απονομή της δικαιοσύνης, ώστε οι πολίτες να μην έχουν καμία εύλογη αμφιβολία ως προς το ανεπηρέαστο του δικαιοδοτικού οργάνου από εξωγενή στοιχεία και ως προς την ουδετερότητά του έναντι των αντικρουόμενων συμφερόντων που άγονται ενώπιόν του²⁸.

47. Ειδικότερα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι πρέπει να υφίστανται δύο σύνολα κανόνων. Ένα σύνολο κανόνων –το οποίο θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι αναπτύσσει αποτελέσματα εκ των προτέρων– αποσκοπεί στο να διασφαλίζεται ότι μόνον πρόσωπα που είναι και φαίνονται ανεξάρτητα μπορούν να διοριστούν δικαστές. Στους εν λόγω κανόνες περιλαμβάνονται οι ουσιαστικές προϋποθέσεις και οι όροι της διαδικασίας που διέπουν την έκδοση των αποφάσεων διορισμού²⁹. Ένα άλλο σύνολο κανόνων –το οποίο θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι αναπτύσσει αποτελέσματα εκ των υστέρων– αποσκοπεί στο να διασφαλίζεται ότι τα πρόσωπα που διορίζονται δικαστές ασκούν τα δικαιοδοτικά τους καθήκοντα κατά τρόπον ώστε να μην μπορεί να ανακύψει καμία αντικειμενικώς δικαιολογημένη αμφιβολία ως προς την ανεξαρτησία τους. Οι εν λόγω κανόνες περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τους κανόνες που προβλέπουν τους λόγους εξαίρεσης ή παύσης των μελών του δικαστικού σώματος³⁰ καθώς και άλλες πτυχές της δραστηριότητας των δικαστών³¹.

²³ Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁴ Πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁵ Όπ.π. (σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁶ Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, Α. Κ. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψεις 121 και 122 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁷ Βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, σκέψεις 40 και 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁸ Πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2023, Krajowa Rada Sądownictwa (Εξακολούθηση άσκησης δικαστικών καθηκόντων) (C-718/21, EU:C:2023:1015, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁹ Πρβλ. απόφαση της 20ής Απριλίου 2021, Repubblika (C-896/19, EU:C:2021:311, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁰ Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2023, Asociația «Forumul Judecătorilor din România» (C-216/21, EU:C:2023:628, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³¹ Βλ., με παραπομπές στη νομολογία, προτάσεις μου στην υπόθεση Asociația «Forumul Judecătorilor din România» (C-216/21, EU:C:2023:116, σημείο 45).

48. Επομένως, από την προμνημονευθείσα νομολογία προκύπτει σαφώς ότι, στο δίκαιο της Ένωσης, υφίσταται μία και μόνον έννοια της «ανεξαρτησίας των δικαστών»³², η οποία εφαρμόζεται εξίσου στα δικαστήρια της Ένωσης και στα εθνικά δικαστήρια. Προς τούτο, τα αντίστοιχα νομικά συστήματα πρέπει, μεταξύ άλλων, να διαθέτουν κανόνες που να διέπουν τον διορισμό των δικαστών, οι οποίοι να θεσπίζονται από τον νομοθέτη³³ και να διατυπώνονται με επαρκή σαφήνεια, ακρίβεια και πληρότητα³⁴, ώστε να διασφαλίζεται η πραγματική και φαινομενική ανεξαρτησία των δικαστών³⁵.

49. Κατόπιν των ανωτέρω διευκρινίσεων, το επόμενο ζήτημα που θα πρέπει να εξεταστεί είναι αν και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, με ποιον τρόπο οι αρχές που αναλύθηκαν παραπάνω μπορούν να εφαρμοστούν σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης.

2. Η διαδικασία επιλογής υποψηφίων για τα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου

50. Στο σημείο αυτό, πρέπει να επανέλθω στις μνημονευθείσες στο σημείο 43 των παρουσών προτάσεων αντιρρήσεις τις οποίες διατύπωσαν ορισμένες κυβερνήσεις σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής των αρχών που απορρέουν από το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ στην επίμαχη εθνική διαδικασία.

51. Ασφαλώς, η εν λόγω διαδικασία και οι αποφάσεις που εξέδωσε η Λιθουανική Κυβέρνηση μετά το πέρας της δεν αφορούν, εξεταζόμενες μεμονωμένα, τον διορισμό δικαστή, δεδομένου ότι οδηγούν αποκλειστικά στην επιλογή υποψηφίου για τη θέση αυτή. Εντούτοις, το στοιχείο αυτό δεν έχει, κατά τη γνώμη μου, καμία σημασία στο παρόν πλαίσιο. Μάλιστα, τα επιχειρήματα που προβάλλουν ορισμένες κυβερνήσεις συναφώς μου φαίνονται υπερβολικά τυπολατρικά.

52. Οι εθνικές διαδικασίες επιλογής υποψηφίων και οι αποφάσεις που περατώνουν τις εν λόγω διαδικασίες αποτελούν αναπόσπαστα μέρη της συνολικής διαδικασίας η οποία οδηγεί στον διορισμό των δικαστών του Γενικού Δικαστηρίου. Η εν λόγω διαδικασία αποτελείται από τρία διακριτά στάδια: ένα στάδιο το οποίο διεξάγεται σε εθνικό επίπεδο (για την επιλογή του υποψηφίου), ένα στάδιο το οποίο διεξάγεται σε επίπεδο Ένωσης (ενώπιον της επιτροπής του άρθρου 255³⁶) και ένα στάδιο το οποίο διεξάγεται σε διακυβερνητικό επίπεδο (όταν οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών εκδίδουν απόφαση).

³² Βλ., κατ' αναλογία, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Bobek στην υπόθεση Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2021:557, σημείο 35).

³³ Πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα εκτάκτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 129).

³⁴ Πρβλ. αποφάσεις της 19ης Νοεμβρίου 2019, A. K. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανώτατου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψη 136), και της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψεις 152 και 154).

³⁵ Επί της σημασίας των εντυπώσεων, βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, A. K. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανώτατου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψεις 127 έως 129).

³⁶ Κατά τη γνώμη μου, είναι προφανές ότι η επιτροπή του άρθρου 255 αποτελεί «οργανισμό της Ένωσης» κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης, δεδομένου ότι, μεταξύ άλλων, η σύστασή της προβλέπεται από το άρθρο 255 ΣΛΕΕ, οι κανόνες λειτουργίας της καθορίζονται σε απόφαση του Συμβουλίου (βλ. σημείο 4 των παρουσών προτάσεων), οι δε δαπάνες που πραγματοποιούνται για τη λειτουργία της βαρύνουν το Συμβούλιο (και, ως εκ τούτου, τον προϋπολογισμό της Ένωσης).

53. Έκαστο των τριών αυτών σταδίων αποτελεί αναγκαίο στάδιο της διαδικασίας. Ειδικότερα, οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών μπορούν να λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με τον διορισμό μέλους του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης μόνον εφόσον έχει υποβληθεί επίσημη πρόταση από εθνική κυβέρνηση προς τούτο (και εφόσον έχει λάβει χώρα συνέντευξη του εν λόγω προσώπου από την επιτροπή του άρθρου 255).

54. Κατά τη γνώμη μου, ουδεμία αμφιβολία υφίσταται ότι –ελλείψει ρητής πρόβλεψης των Συνθηκών επί του εν λόγω ζητήματος– τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρύτατο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τον τρόπο οργάνωσης, διάρθρωσης και διεξαγωγής της διαδικασίας επιλογής των υποψηφίων τους. Μπορούν να θεσπίσουν τυποποιημένη διαδικασία η οποία θα εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις παρόμοιων διορισμών ή, αντιθέτως, να καταφεύγουν κάθε φορά σε διαδικασία *ad hoc*. Οι εν λόγω διαδικασίες μπορεί να είναι σχετικά απλές και άμεσες ή να αποτελούνται από διάφορα διαδικαστικά στάδια, επί παραδείγματι με τη συμμετοχή διαφορετικών οργάνων και/ή φορέων στη διαδικασία επιλογής.

55. Στο πλαίσιο αυτό, θεωρώ ότι είναι, επομένως, αρκετά εύλογη η προσέγγιση που ακολουθείται από την επιτροπή του άρθρου 255, η οποία έχει επισημάνει ότι το να υφίσταται «ανοικτή, διαφανής και αυστηρή εθνική διαδικασία επιλογής» αποτελεί στοιχείο που λαμβάνεται θετικά υπόψη κατά την αξιολόγηση της καταλληλότητας του εκάστοτε υποψηφίου· αλλά και το να μην υφίσταται τέτοια διαδικασία δεν αποτελεί αφ' εαυτού λόγο για να θεωρηθεί ότι ο εκάστοτε υποψήφιος είναι ακατάλληλος για τη θέση³⁷.

56. Συναφώς, αξίζει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης (συμπεριλαμβανομένων των άρθρων 2 και 19 ΣΕΕ) δεν επιβάλλει συγκεκριμένο συνταγματικό πρότυπο ρυθμίζον τις σχέσεις και τη διάδραση μεταξύ των διαφόρων κρατικών εξουσιών, μεταξύ άλλων όσον αφορά τον ορισμό και την οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων τους³⁸. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ, η Ένωση σέβεται την εθνική ταυτότητα των κρατών μελών, η οποία είναι συμφυής με τη θεμελιώδη –πολιτική και συνταγματική– δομή τους, όπερ συνεπάγεται ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη διασφάλιση της εφαρμογής των αρχών του κράτους δικαίου³⁹.

57. Ειδικότερα, όσον αφορά τον διορισμό των εθνικών δικαστών, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, κατ' αρχήν, απλώς και μόνον το γεγονός ότι εθνική νομοθεσία προβλέπει την έκδοση των επίμαχων αποφάσεων από τον Πρόεδρο⁴⁰, τον Πρωθυπουργό⁴¹ ή τα νομοθετικά όργανα του κράτους⁴², ή κατόπιν διαβουλεύσεως με τα εν λόγω πρόσωπα και όργανα, δεν συνιστά, από μόνο του, στοιχείο ικανό να θέσει εν αμφιβόλω την ανεξαρτησία των δικαστών έναντι των εν λόγω θεσμικών οργάνων. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι η παρέμβαση συμβουλευτικών οργάνων, επί παραδείγματι, αποτελούμενων από άλλους δικαστές, υπό την προϋπόθεση ότι τα όργανα αυτά είναι τα ίδια επαρκώς ανεξάρτητα, ενδέχεται να συμβάλει στο να καταστεί η εν λόγω διαδικασία περισσότερο αντικειμενική, οριοθετώντας αντικειμενικώς το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτουν τα λοιπά θεσμικά όργανα που εμπλέκονται στη διαδικασία αυτή.

³⁷ Βλ. έβδομη έκθεση πεπραγμένων, εκδοθείσα στις 25 Φεβρουαρίου 2022, σ. 11.

³⁸ Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Euro Box Promotion κ.λπ. (C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 και C-840/19, EU:C:2021:1034, σκέψη 229 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁹ Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 73).

⁴⁰ Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 147 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

⁴¹ Βλ. απόφαση της 20ής Απριλίου 2021, Repubblika (C-896/19, EU:C:2021:311, σκέψεις 70 έως 72).

⁴² Πρβλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535, σκέψεις 54 έως 56).

Ωστόσο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η παρέμβαση των εν λόγω οργάνων είναι αναγκαία⁴³. Επίσης, δεν είναι αφ' εαυτού προβληματικό το γεγονός ότι το θεσμικό όργανο που διαθέτει την εξουσία λήψεως αποφάσεων διαθέτει ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την επιλογή των υποψηφίων για τον διορισμό⁴⁴.

58. Κατόπιν των ανωτέρω, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως διευκρινίσει ότι το ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κράτη μέλη για τη διάρθρωση της σχέσης μεταξύ των κρατικών εξουσιών, τον καθορισμό της δικής τους δικαιοδοτικής δομής και –εν τέλει– τη ρύθμιση της διαδικασίας διορισμού όσον αφορά τους εθνικούς δικαστές δεν τα απαλλάσσει από την υποχρέωση τήρησης του δικαίου της Ένωσης. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να συμμορφώνονται με την απαίτηση περί ανεξαρτησίας των δικαστηρίων, η οποία απορρέει από τα άρθρα 2 και 19 ΣΕΕ⁴⁵. Πράγματι, όπως επισημαίνεται στο σημείο 24 των παρουσών προτάσεων, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, μολονότι η οργάνωση της δικαιοσύνης εντός των κρατών μελών εμπίπτει στην αρμοδιότητά τους, εντούτοις, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής, τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν τις υποχρεώσεις που υπέχουν από το δίκαιο της Ένωσης.

59. Οι εν λόγω αρχές πρέπει οπωσδήποτε να τυγχάνουν εφαρμογής όσον αφορά τη διαδικασία διορισμού των δικαστών του Γενικού Δικαστηρίου και σε καθένα από τα τρία στάδια της. Κατά τη γνώμη μου, θα ήταν τεχνητό και παράλογο να υποστηριχθεί ότι το πρώτο στάδιο της εν λόγω διαδικασίας, παρά τον ουσιώδη χαρακτήρα του και τον καθοριστικό ρόλο που διαδραματίζει η απόφαση που λαμβάνεται κατά την ολοκλήρωσή του, θα πρέπει να θεωρείται ως «χώρος εκτός του δικαίου της Ένωσης»⁴⁶. Πράγματι, δεν είναι τυχαίο ότι, στη νομολογία του σχετικά με την ανεξαρτησία των δικαστών, το Δικαστήριο αναφέρεται συχνά στη *διαδικασία* διορισμού των δικαστών⁴⁷, την οποία αντιλαμβάνομαι ως περιλαμβάνουσα όλα τα διαφορετικά διαδικαστικά στάδια τα οποία, εν τέλει, οδηγούν στον επίσημο διορισμό των δικαστών.

60. Ωστόσο, φρονώ ότι είναι εξίσου σαφές ότι έκαστο στάδιο δεν μπορεί να εξετάζεται μεμονωμένα: αυτό που πραγματικά έχει σημασία είναι πώς η συνολική διαδικασία, που αποτελείται από τα διάφορα στάδια, μπορεί να γίνει αντικειμενικά αντιληπτή από το κοινό⁴⁸.

61. Υπό τις συνθήκες αυτές, φρονώ ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ένα κράτος μέλος συμμορφώνεται με το δίκαιο της Ένωσης αν η εθνική διαδικασία επιλογής των υποψηφίων για τη θέση μέλους του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως έχει προβλεφθεί από τον εθνικό νομοθέτη ή απλώς όπως εφαρμόζεται στην πράξη από τις αρμόδιες αρχές⁴⁹, μπορεί να θίξει την ακεραιότητα της συνολικής διαδικασίας διορισμού και, κατά συνέπεια, το αποτέλεσμα της⁵⁰. Τούτο συμβαίνει αν, παρά την ύπαρξη διατάξεων του δικαίου της Ένωσης που ρυθμίζουν,

⁴³ Βλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 149 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

⁴⁴ Πρβλ. απόφαση της 20ής Απριλίου 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311, σκέψη 71).

⁴⁵ Πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, RS (Αποτέλεσμα των αποφάσεων συνταγματικού δικαστηρίου) (C-430/21, EU:C:2022:99, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

⁴⁶ Βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 2ας Μαρτίου 2021, A.B. κ.λπ. (Διορισμός δικαστών στο Ανώτατο Δικαστήριο – Προσφυγές) (C-824/18, EU:C:2021:153, σκέψη 126).

⁴⁷ Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 20ής Απριλίου 2021, Republika (C-896/19, EU:C:2021:311, σκέψεις 66 και 73), της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα έκτακτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψεις 89 και 125), και της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψεις 141 και 205).

⁴⁸ Πρβλ. προτάσεις μου στην υπόθεση Asociația «Forumul Judecătorilor din România» (C-216/21, EU:C:2023:116, σημείο 52).

⁴⁹ Πρβλ. απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, A. K. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψη 144).

⁵⁰ Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 146).

αφενός, τα δύο άλλα στάδια της διαδικασίας διορισμού⁵¹ και, αφετέρου, άλλες πτυχές της δικαιοδοτικής δραστηριότητας προκειμένου να διασφαλιστεί η άσκηση της χωρίς καμία εξωτερική επιρροή⁵², η διαδικασία επιλογής των υποψηφίων μπορεί να δημιουργήσει δικαιολογημένες αμφιβολίες ως προς την ανεξαρτησία του επιλεγέντος προσώπου.

62. Παραθέτω μερικά ακραία παραδείγματα: αυτό θα συνέβαινε, επί παραδείγματι, στην περίπτωση μιας πρόσκλησης υποβολής υποψηφιοτήτων η οποία θέτει ως προϋπόθεση την οποία πρέπει να πληρούν οι υποψήφιοι την ένταξη σε συγκεκριμένο πολιτικό κόμμα, ή μιας αποφάσεως με την οποία επιλέγεται υποψήφιος ο οποίος έχει δηλώσει ανοικτά (στον Τύπο, ενώπιον δημόσιου φορέα ή επιτροπής κ.λπ.) ότι θα ενεργεί προς το συμφέρον του κράτους καταγωγής του/της, ή σύμφωνα με τις υποδείξεις του οργάνου που τον επέλεξε.

63. Ως εκ τούτου, δεν μπορώ να συμμεριστώ ούτε το επιχείρημα που προβάλλουν ορισμένες κυβερνήσεις ότι η απόφαση περί του κατά πόσον συγκεκριμένος υποψήφιος πληροί τις προϋποθέσεις που ορίζονται στις Συνθήκες αποτελεί έργο που ανήκει αποκλειστικά στην επιτροπή του άρθρου 255.

64. Είναι αυτονόητο ότι η επιτροπή του άρθρου 255 καλείται να διαδραματίσει καίριο ρόλο συναφώς. Πράγματι, η εξακρίβωση «της καταλληλότητας των υποψηφίων να εκπληρώσουν τα καθήκοντα του δικαστή και του γενικού εισαγγελέα του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου» συνιστά ακριβώς το *raison d'être* μιας τέτοιας επιτροπής. Κατά τη γνώμη μου, είναι επίσης αρκετά σαφές ότι η επιτροπή του άρθρου 255 –η οποία έχει τις ρίζες της στη «συμβουλευτική επιτροπή» που προβλεπόταν στη λεγόμενη «έκθεση Due» του Ιανουαρίου 2000⁵³ και στην τελική έκθεση του κύκλου συζητήσεων για τον τρόπο λειτουργίας του Δικαστηρίου του Μαρτίου 2003⁵⁴– δεν συστήθηκε μόνον εν είδει απλής *pro forma* άσκησης, αλλά ουσιαστικά για να «ανεβάσει τον πήχη» για τα κράτη μέλη⁵⁵.

65. Μολαταύτα, γεγονός παραμένει ότι η επιτροπή του άρθρου 255 είναι απλώς και μόνον ένα συμβουλευτικό όργανο που δίδει μη δεσμευτική γνωμοδότηση επί του θέματος. Ο ρόλος της δεν μπορεί να γίνει αντιληπτός ως ο ρόλος του ενός και μοναδικού οργάνου που είναι επιφορτισμένο με το καθήκον να εξακριβώνει την επαγγελματική επάρκεια και ανεξαρτησία των υποψηφίων. Για τους λόγους που παρατέθηκαν ανωτέρω, κατά τη γνώμη μου, εναπόκειται σε όλους τους θεσμικούς φορείς που εμπλέκονται στη διαδικασία (ήτοι, στις εθνικές αρχές, στην επιτροπή του άρθρου 255 και στους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών), καθένας από τους οποίους ενεργεί στο πλαίσιο των δικών του αρμοδιοτήτων και στο αντίστοιχο στάδιο της διαδικασίας, να διασφαλίζουν ότι πληρούνται οι εν λόγω προϋποθέσεις.

66. Επομένως, υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών θα εξετάσω τώρα τα ερωτήματα που υπέβαλε το *Vilniaus apygardos administracinis teismas* (περιφερειακό διοικητικό δικαστήριο Βίλνιους), όπως αναδιατυπώθηκαν στο σημείο 19 των παρουσών προτάσεων.

⁵¹ Αναφέρομαι, φυσικά, στο άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και στα άρθρα 253 έως 255 ΣΛΕΕ.

⁵² Βλ., μεταξύ άλλων, άρθρα 2 έως 4 και 18 του Οργανισμού, άρθρα 4 και 5 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και άρθρο 16 Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

⁵³ Έκθεση της Ομάδας προβληματισμού για το μέλλον του δικαιοδοτικού συστήματος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σ. 51.

⁵⁴ Γραμματεία της Ευρωπαϊκής Συνελεύσεως, Τελική έκθεση του κύκλου συζήτησης για τον τρόπο λειτουργίας του Δικαστηρίου, CONV 636/03, 25 Μαρτίου 2003, σ. 6.

⁵⁵ Βλ., συναφώς, τα πολυάριθμα άρθρα που περιλαμβάνονται στο Bobek. M., *Selecting Europe's Judges: A Critical Review of the Appointment Procedures to the European Courts*, Oxford University Press, 2015.

3. Η επίμαχη εθνική διαδικασία

67. Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, για την επίλυση των ζητημάτων που τίθενται εν προκειμένω, το κρίσιμο ερώτημα είναι αν η επίμαχη εθνική διαδικασία, όπως σχεδιάστηκε και/ή εφαρμόζεται από τις λιθουανικές αρχές, θίγει την ακεραιότητα της διαδικασίας διορισμού του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου.

68. Η εν λόγω εκτίμηση απόκειται, κατ' αρχήν, στο αιτούν δικαστήριο, λαμβανομένων υπόψη όλων των κρίσιμων περιστάσεων. Ωστόσο, προκειμένου να συνδράμω το δικαστήριο αυτό, θα επισημάνω ότι δεν διακρίνω κάποιο νομικό ή πραγματικό στοιχείο συστημικού ή περιστασιακού χαρακτήρα⁵⁶ το οποίο, αυτό καθεαυτό ή σε συνδυασμό με άλλα⁵⁷, θα μπορούσε να δημιουργήσει στους πολίτες αμφιβολίες αντικειμενικώς δικαιολογημένες όσον αφορά την ανεξαρτησία του υποψηφίου που πρότεινε η Λιθουανική Κυβέρνηση για τη θέση του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου.

69. Πρώτον, είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί, εκ προοιμίου, ότι η ομάδα εργασίας είχε κρίνει ότι όλα τα πρόσωπα που περιλαμβάνονταν στον πίνακα κατάταξης τον οποίο κατάρτισε πληρούσαν τις προϋποθέσεις επάρκειας και ανεξαρτησίας που προβλέπουν οι Συνθήκες της Ένωσης⁵⁸. Επιπλέον, όπως προανέφερα, αντιλαμβάνομαι ότι στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης δεν προέκυψε αμφιβολία ότι ο S. L. Kalėda πράγματι πληρούσε τις εν λόγω προϋποθέσεις.

70. Δεύτερον, αντιλαμβάνομαι επίσης ότι, στο πλαίσιο της επίμαχης εθνικής διαδικασίας, η Λιθουανική Κυβέρνηση ουδόλως αγνόησε το νομικό πλαίσιο το οποίο η ίδια είχε καθορίσει και το οποίο όφειλε να τηρήσει⁵⁹. Ειδικότερα, σύμφωνα με το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, η ομάδα εργασίας φαίνεται να αποτελεί συμβουλευτικό όργανο, η δε σύστασή της σχετικά με τον διορισμό του υποψηφίου με την υψηλότερη θέση στην κατάταξη δεν φαίνεται να είναι δεσμευτική για τη Λιθουανική Κυβέρνηση.

71. Τρίτον, καμία διάταξη του δικαίου της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 19 ΣΕΕ και του άρθρου 254 ΣΛΕΕ, δεν επιβάλλει στις κυβερνήσεις την υποχρέωση να προτείνουν τον υποψήφιο ο οποίος, κατ' αυτές, «βρίσκεται στην κορυφή της κατάταξης» για το εν λόγω αξίωμα. Για τον διορισμό δικαστή στο Γενικό Δικαστήριο, οι Συνθήκες της Ένωσης απαιτούν μόνον οι υποψήφιοι να πληρούν τις δύο προϋποθέσεις της επάρκειας και της ανεξαρτησίας που προβλέπονται σε αυτές. Εφόσον η εν λόγω κυβέρνηση φρονεί ότι διάφοροι υποψήφιοι πληρούν τις εν λόγω προϋποθέσεις, διαθέτει διακριτική ευχέρεια να προτείνει τον υποψήφιο της επιλογής της.

72. Συναφώς, προσθέτω ότι ασφαλώς, κατά την επιλογή των υποψηφίων, τίποτε δεν εμποδίζει τις κυβερνήσεις να χρησιμοποιήσουν πρόσθετα κριτήρια επιλογής, υπό την προϋπόθεση ότι τα κριτήρια αυτά είναι συμβατά με τα κριτήρια της επάρκειας και της ανεξαρτησίας όπως ορίζεται στις Συνθήκες. Επί παραδείγματι, δεν θεωρώ επικριτέο το γεγονός ότι μια κυβέρνηση μπορεί να

⁵⁶ Πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2023, Krajowa Rada Sądownictwa (Εξακολούθηση άσκησης δικαστικών καθηκόντων) (C-718/21, EU:C:2023:1015, σκέψη 77).

⁵⁷ Πρβλ. απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2019, Α. Κ. κ.λπ. (Ανεξαρτησία του πειθαρχικού τμήματος του Ανωτάτου Δικαστηρίου) (C-585/18, C-624/18 και C-625/18, EU:C:2019:982, σκέψη 152), και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Μ. Bobek στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim κ.λπ. (C-748/19 έως C-754/19, EU:C:2021:403, σημείο 152).

⁵⁸ Βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 26ης Μαρτίου 2020, Επανεξέταση Simpson κατά Συμβουλίου και ΗΓ κατά Επιτροπής (C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, σκέψη 64).

⁵⁹ Βλ., συναφώς, ό.π. (σκέψη 61).

επιθυμεί να λάβει επίσης υπόψη πτυχές που αφορούν το φύλο ή τη γεωγραφική ισορροπία⁶⁰. Στο ίδιο πνεύμα, φρονώ ότι τα κριτήρια που προβλέπει η σχετική λιθουανική νομοθεσία (νομική κατάρτιση, επαγγελματική πείρα, επάρκεια για την άσκηση δικαστικών καθηκόντων, γλωσσικές δεξιότητες, ικανότητα εργασίας ως μέλος ομάδας σε διεθνές περιβάλλον στο οποίο εκπροσωπούνται πλείονες νομικές παραδόσεις και εχέγγυα ανεξαρτησίας, αμεροληψίας, ήθους και ακεραιότητας⁶¹) συνάδουν πλήρως με τα κριτήρια που προβλέπονται στις Συνθήκες.

73. Τούτου λεχθέντος, υπενθυμίζω, τέλος, ότι, κατά τη νομολογία τόσο του Δικαστηρίου⁶² όσο και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου⁶³, δεν θέτει κατ' ανάγκην εν αμφιβόλω την ανεξαρτησία του δικαστή κάθε πλημμέλεια που μπορεί να λάβει χώρα κατά τη διαδικασία διορισμού του εν λόγω δικαστή. Όλα εξαρτώνται από τη φύση της πλημμέλειας και τις περιστάσεις υπό τις οποίες επήλθε⁶⁴. Ειδικότερα, ανακύπτουν σοβαρές αμφιβολίες όταν η εν λόγω πλημμέλεια είναι τέτοιας φύσεως και σοβαρότητας ώστε να δημιουργείται πραγματικός κίνδυνος ότι άλλες κρατικές εξουσίες (ιδίως η εκτελεστική εξουσία) –ή, προσθέτω, οποιοδήποτε άλλο φυσικό πρόσωπο ή νομικό πρόσωπο δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου– μπορούν να ασκήσουν αθέμιτη επιρροή στον εν λόγω δικαστή. Αντιθέτως, οι ήσσονος σημασίας πλημμέλειες συνήθως δεν εγείρουν ζητήματα ανεξαρτησίας των εν λόγω δικαστών.

74. Ως εκ τούτου, φρονώ ότι κανένα από τα στοιχεία που μνημονεύονται στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ή στις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων δεν είναι ικανό να θέσει εν αμφιβόλω, στην αντίληψη των πολιτών, την ανεξαρτησία του υποψηφίου που επέλεξε η Λιθουανική Κυβέρνηση⁶⁵. Ειδικότερα, δεν διαπιστώνω κάποιο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να οδηγήσει έναν αντικειμενικό παρατηρητή στο να θεωρήσει ότι το πρόσωπο αυτό θα μπορούσε, επί παραδείγματι, να θεωρηθεί ότι τελεί σε κατάσταση οποιασδήποτε μορφής εξαρτήσεως⁶⁶ από εθνική αρχή ή, εν πάση περιπτώσει, θα μπορούσε να υφίσταται εξωτερική επιρροή⁶⁷, άμεση ή έμμεση⁶⁸, κατά την άσκηση των δικαιοδοτικών του καθηκόντων στο Γενικό Δικαστήριο.

75. Συνακόλουθα, φρονώ ότι η εν λόγω εθνική νομοθεσία ή πρακτική, όπως προβλέπεται στις οικείες εθνικές διατάξεις (και, στον βαθμό που μπορώ να διαπιστώσω, όπως πράγματι εφαρμόστηκε στην επίμαχη εθνική διαδικασία), είναι συμβατή με το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ.

⁶⁰ Βλ., κατ' αναλογία, όπ.π. (σκέψη 66).

⁶¹ Τα εν λόγω κριτήρια αποτυπώνουν εκείνα τα οποία δημοσιοποίησε η επιτροπή του άρθρου 255. Βλ., επί παραδείγματι, έβδομη έκθεση πεπραγμένων σ. 17 έως 19. Κατά τη γνώμη μου, τα κριτήρια αυτά μπορούν να θεωρηθούν ως συνιστώσες των απαιτήσεων περί επαγγελματικής επάρκειας και ανεξαρτησίας που τίθενται στις Συνθήκες.

⁶² Πρβλ. αποφάσεις της 26ης Μαρτίου 2020, Επανεξέταση Simpson κατά Συμβουλίου και ΗG κατά Επιτροπής (C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, σκέψη 75), και της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα εκτάκτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 130).

⁶³ Βλ., ιδίως, αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2020, Gudmundur Andri Ástráðsson κατά Ισλανδίας (CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, § 243 έως 252), και της 22ας Ιουλίου 2021, Reczkowicz κατά Πολωνίας (CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, § 221 έως 224).

⁶⁴ Επί του εν λόγω ζητήματος, βλ., μεταξύ άλλων, προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στις υποθέσεις Επανεξέταση Simpson κατά Συμβουλίου και ΗG κατά Επιτροπής (C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II, EU:C:2019:977, σημεία 85 και 106 έως 109).

⁶⁵ Πρβλ. απόφαση της 29ης Μαρτίου 2022, Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2022:235, σκέψη 129).

⁶⁶ Πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, W.Ż. (Τμήμα εκτάκτου ελέγχου και δημοσίων υποθέσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου – Διορισμός) (C-487/19, EU:C:2021:798, σκέψη 147 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα E. Tanchev στην ίδια υπόθεση (EU:C:2021:289, σημείο 84).

⁶⁷ Πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Bobek στην υπόθεση Getin Noble Bank (C-132/20, EU:C:2021:557, σημεία 100, 115 και 129).

⁶⁸ Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2023, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία και ιδιωτική ζωή των δικαστών) (C-204/21, EU:C:2023:442, σκέψη 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

V. Πρόταση

76. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα του Vilniaus apygardos administracinis teismas (περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου Βίλνιους, Λιθουανία) ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, ΣΕΕ και το άρθρο 254 ΣΛΕΕ δεν αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία ή πρακτική στο πλαίσιο της οποίας η κυβέρνηση κράτους μέλους, η οποία έχει συγκροτήσει ομάδα ανεξάρτητων εμπειρογνομόνων για την αξιολόγηση των υποψηφίων που πρόκειται να προταθούν για τα καθήκοντα του δικαστή του Γενικού Δικαστηρίου και για την κατάρτιση καταλόγου κατάταξης των υποψηφίων που πληρούν τις προϋποθέσεις επαγγελματικής επάρκειας και ανεξαρτησίας που ορίζονται στις Συνθήκες της Ένωσης, μπορεί να επιλέξει από τον εν λόγω πίνακα άλλον υποψήφιο, διαφορετικό από τον υποψήφιο που έχει καταταγεί στην πρώτη θέση.